

SEMANATORUL

ORGAN AL ASOCIAȚIEI ÎNVĂȚĂTORILOR DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și Administrația
Școala primară No. 3—Bazargic

ABONAMENTUL
80 lei anual

VACANȚA

S'a sfârșit un an de școală. Sf. Petru a fost mereu ultima zi de muncă legală cu creier și cu noroc, pentru educători și copii.

Anul școlar e de 9 luni, dacă scoatem și cele câte 2 săptămâni de vacanță, ale marilor sărbători.

În 9 luni, se stoarce atâta energie și se macină atâta sănătate, cât în toate minele de cărbuni și în toate minele de cărbuni și în toate oțele de sare. Și acolo, se consumă văzduh neprielnic ca și în încăperile școalelor insalubre; dar nervul, acest fir al vieții, nu se încordează, să zbârnăie atâta, cât în casa de civilizație a omenirii, în școală.

La un cinematograf sau teatru, ca spectator diletant numai, vezi atâția căscând și clipind des din gene. E o destindere de nervi, după o încordare plăcută.

Ce trebuie să fie zilnic, la școală, după 5 ore de încordare și îngrijorare, când toți —profesori și elevi— au grija cea mare, nestăpânită și fără odihnă, că socoteala de lucru se cere de cei mari și de ziua de mâine?!!

Această răspundere frământată, apasă și istovește! Deaceia elevii și învățătorii binecuvintează vacanța de vară.

Toată lumea se duce spre locuri tihnite, de munte sau mare. Iar ei, învățătorii, n'au decât gânduri, căci n'au nici parale. Rămân pe loc în climatul de acasă, de lipsă, de doruri și cu fruntea arsă.

De o fi sănătate se întorc iar la lucru; de nu, îi ia chinul cum ia moara grâul. Îi macină întruna, le cerne viața, grăbind-o în țărână.

Toate trec cu bine, atunci când în sine, se întinde uitarea, de rău, peste lume.

Atunci e odihnă.

Atuncea va canța de vară se

scurge săracă de bani, de tumultul lumii și poftele urii.

Numai în singurătate și în intimitatea propriei vieți, nădejdele de mâine, mai bune, stropesc sufletul istovit cu balsamul răcoritor, ca roua dimineții, în zilele de vară.

Libertatea copilului, din vacanța de vară, e roua de înviorare; iar tihna învățătorului e balsamul de întărire a sufletului istovit.

Erad

Cursuri de vară pentru conducătoarele de grădini de copii

Ministerul Instrucțiunii a aprobat ținerea unor cursuri de perfecționare pentru conducătoarele de grădini de copii, titulare sau ajutoare, la Chișinău între 1—20 Iulie.

Cursurile se vor ține la școala normală de conducătoare din Chișinău, sub conducerea d-rei Alexandrina Demetrescu și vor avea un caracter de pregătire practică.

Programul cuprinde: literatura pentru copii, psihologia și pedagogia copilului și muzică.

Numărul locurilor fiind limitat înscrierile se primesc de pe acum la direcția școlii de conducătoare din Chișinău (str. Viilor), în următoarele condițiuni: 1500 lei taxă completă, cu locuință, masă în școală și plata profesorilor; 900 lei pentru cele cari nu locuiesc și nu iau masa în școală.

Taxa se plătește jumătate (prin mandat postal) la înscriere iar jumătate la prezentare.

Mica înțelegere a învățătorilor

—Secțiunea din Zagreb a asociației institutorilor iugoslavi, în congresul anual ținut ieri a adoptat o rezoluțiune prin care se propune alcătuirea unei federații a asociațiilor de institutori și învățători din statele Micel Înțelegeri.

Nădejdi zdrobite

E 15 Iunie, zi în care fiecare după trudnica muncă de un an, sparge ceța gândurilor apăsătoare și urcă înseninată dorința legitimă a odihnei în sferele de liniște și reculegere.

Și gândul senin, fiecare și-l îndreaptă către o mamă, un tată, un frate sau o vatră părintească pe care și destramă amintirile atât de dragi ale copilăriei; în sufletul fiecăruia vibrază stropul unei bucurii cât de firave la nădejdea revederii icoanelor neșterse din copilărie;—căci în această zi, când libertatea și desțășoară orizontul, în inima fiecăruia, prima dorință ce licărește, e aceea de a-și vedea mama și tatăl, cari n'au putut fi văzuți timp de un an, sau în lipsa acestora, locurile copilăriei, icoane neșterse din mintea fiecăruia.

E și firesc ca după atâta mizerie, lipsă și frământări de tot felul, după atâta pribegie și după toată truda de fiecare zi, acum când cerul își deschide larg orizontul, în fiecare să renască dorul de ai săi.

Curatul simțământ ce se desprinde din sufluteasca mulțumire pentru opera săvârșită timp de un an—căci odată cu închiderea cursurilor, în lumea analfabetismului a satelor noastre, s'a făcut un mare pas între lumină, e pătat însă de umbra rigidă a inconvenienței material ce stă stavilă în calea gândurilor de odihnă și recreiere ale bietului dascăl.

Nu e mult de când în amintirea lui achitarea cu anticipație a salariului pe cele două luni de vară, se conturează ca un vis. Atunci își primea salariul pe Iulie și August și putea pleca după dorință, la munte sau la mare, unde și recăpăta forțele trupesti și sufletești, după care apoi se întorcea cu mai multă încredere în mijlocul copiștilor din satul său. Acum plecarea îi e strâns legată de primirea sau neprimirea salariului la sfârșitul lunii. Și cu anemicul salariu pe o lună, din care i se fac tot felul de rețineri, amărăciunea-i e mai mare prin faptul că nu poate nici pleca, nici rămâne; sunt datorii ce trebuiesc achitate: masă, gazdă, etc... Conștiința, sau mai ales acești creditori sunt neîngăduitori.

Cum poate deci gândi cu seninătate la repaosul îngăduit de această vacanță?!!...

Și cu ce elan va începe greaua-i muncă de propovăduitor al luminii în besna satului său, la Toamnă, dacă în loc de recreiere, va fi sortit să-și frământă mintea în ițele unei astfel de situații?!!...

Pentru aceasta, la doza de mizerii ce apasă sufletul bietului dascăl, acum în preajma vacanței, s'adaogă și acela a neputinței de a părăsi localitatea din cauza situației materiale critice în care și bălăccște neputința dela zi la zi.

PONY

Frecvența școlară

După o statistică dela Geneva din anul 1930, arată că după o listă de vre-o 53 state, noi suntem penultimii în această privință. Întrădevăr în urmă de vre-o câți va ani frecvența școlară e foarte slabă în învățământul primar. Zilele acestea, d-l subsecretar de stat Petre Andrei a vizitat mai multe școli prin Bucovina, Moldova și Basarabia, rămânând înmărmurit de starea în care a ajuns învățământul nostru primar.

În cele mai multe părți nici jumătate din copiii înscriși nu urmează cursurile regulate. Într'un sat din Basarabia, din 57 copii câți figurau în catalog, numai 11 erau prezenți și aceasta s'a pe-

trecut într'o zi de inspecție oficială, despre care, oricâtă taină s'a păstrat, tot s'a aflat la timp. Închipuiți-vă ce trebuie să fie în celelalte zile. Frecvența școlară trebuie să preocupe pe toți oamenii de bine, într'o țară unde analfabetismul e într'o proporție de 50 la sută până 60 la sută. Legea învățământului primar din anul 1924 e foarte bună și dacă s'ar aplica adlitteram, lucrurile ar merge mai bine; dar tocmai răul este că nu se aplică. Cauza o știți cu toți, să nu supărați alegătorii. Așa v'o spune politicianii și mai ales aceia ziși democrați. Politica demașată a unor politicieni, a făcut pe oameni să aștepte numai dre-

pturi și să uite de unele datorii, mai ales aceia de a-și trimite copiii la școală. Unii ar zice că legea e prea drastică în privința aplicării obligativității mai ales în secoul acesta de civilizație. Dar țările din apus cum au ajuns de au stărpit analfabetismul? Ce să spunem de Elveția, unde și azi se pedepsește cu în-

chisoare acei ce n'au grijă de instrucția copiilor.

Dacă legea obligativității nu se respectă și în controlul învățământului primar nu se vor numi oameni competenți și conștienți de menirea lor, analfabetismul va lua proporții în țara noastră și vom merge din rău în mai rău.

Posturi de învățători

de AL. C. ALDEA

Convins de necesitatea pătrunderii cărții cât mai mult în mase, Ministerul Instrucțiunii a hotărât să satisfacă o parte din nevoile învățământului primar, înființând 2000 de posturi, pentru învățători, repartizate pe județe, după cerințele locale.

Gândul s'a transformat în faptă, procedându-se la studierea statisticilor și propunerilor, ceea ce aduce aceluși for cultural superior, recunoștința nu numai a corpului didactic primar, ci și a țării.

Chestiunea s'a pus astfel: Există prea mulți copii, în raport cu numărul dascălilor. Discuțiile s'au învârtit în jurul numărului de elevi ce trebuie repartizați unui învățător, înlesnind o cât mai prodigioasă îndeplinire a misiunii sale, și s'a convenit că deocamdată 40 sunt suficient așa că, la școala unde frecventează 160 elevi și sunt 3 posturi, urmează să se înființeze al 4-lea, ceea ce desigur, pentru învățători, e un motiv de satisfacție.

Se strecoară totuși o nemulțumire, din următoarea constatare:

La școala cu un singur post, înființată pe baza frecvenței a 40 de copii, titularul postului va fi nevoit să predea materie la 4 clase, adică tocmai 20 lecții zilnic, pe când colegul său, dela școala cu 4 posturi, va învăța numai o clasă de școlari. . . . Li va fi oare posibil să se conformeze cerințelor programului? Cred că orice om de bună credință sokoate că nu. (Lăsăm la o parte faptul că învățătorii nu sunt remunerați în raport cu munca depusă).

Deci se impune îndeplinirea unui act de dreptate, detașându-se un post de la școala cu patru posturi la aceea cu 1, astfel ca și aici dascălul să aibă posibilitatea a se ține cât de cât în pas cu colegii lui, predând lecții la două clase; iar la școala căreia i se ia un post, cei trei învățători, cari rămân, să facă rotație la clasa fără conducător, căci le vine rândul doar două luni și ceva pe an, până când vremuri mai bune vor permite o micșorare a numărului elevilor încredințați unui învățător, sau până când satul cu un singur învățător va produce mai mulți copii. . .

S'ar îndeplini astfel un act de dreptate, motivat de logică și colegialitate. Școlarii ar avea posibilitatea să-și însușască mai solid cunoștințele, iar îndrumătorul lor ar fi ajutat într-o muncă extrem de istovitoare, cerută de cele 20 lecții zilnice, pe cari oricât s'ar strădui, nu le poate face la înălțimea cerințelor pedagogice și

ale vremii, deoarece situația lui materială îl silește a se deda și la alte ocupații, streine învățământului, și necesitatea unei pregătiri culturale progresive, ce i se pune de propria-i carieră, îi ocupă o bună parte din timp.

Observațiile de mai sus se potrivească mai cu seamă învățământului primar dobrogean, căci pe aceste meleaguri cele mai multe școli sunt cu un învățător. Aci, problema se pune cu un accent și mai grav, dat fiind rolul uluitor de important pe care școala e chemată să-l îndeplinească în viața satului, compus din 2-3 naționalități cu însușiri și aspirații fundamentale deosebite, dacă nu adverse. . . . Intr'adevăr, cel mai nesecat izvor de desnaționalizare este învățătorul, oricât s'a împodobi cu acest titlu celelalte categorii de funcționari, căci el ia contact cu minoritarii, decând aceștia abia au deschis ochii asupra vieții și—prin străduinți similare cu ruperi din poporul suflet, fărâmitură cu fărâmitură, în fiecare zi,—caută să le sădească în inimă și în gând simțăminte și grai românesc, ca să răsară în ei indiferență, dacă nu ură, contra a tot ce părinții lor nu puteau admite. . . .

Iată ceiace implică o mai mare libertate de acțiune în truda apostolului dobrogean, în sensul ca, să nu fie sugrumat de imperatiile programei, care trebuie satisfăcută în 20 lecții pe zi. E nevoie ca realizările lui să se mențină mai mult în domeniul sentimentelor, căci aceste netezesc mai grabnic aspirațiile dintre diferite naționalități și le apropie sufletele, cimentându-le, încetul cu încetul, într'un tot unitar, care susține viața țării. Și tocmai această unitate este absolut necesară Patriei noastre, acum când în jurul hotarelor ei, înghetate cu atâtea neuitate sacrificii, nârlie dușurani aprigi, arătându-și colții dornici a se înfige în bogățiile cu care a înzestrat-o Providența.

Ne-am permis a însăila în acest articol, câteva vederi, pe care le considerăm obiective, cu speranța că acei în drept a le cumpăni își vor plimba ochii peste ele și le vor lua în seamă, căci se întâmplă câteodată să se iște și în intrigilor celor mici câte o trăsnae bună la ceva. . . .

Rolul și înrăuirea femeii în societate și familie

Dumnezeu a dat un rol femeiei, spre deosebire de al bărbatului, care a fost creat pentru a pătrunde în adâncimea mărilor și pe înălțimile munților — „Stăpânul pământului” — fiindcă să-l apere pentru posternitate cu viața sa chiar, dacă se cere și dacă reclamă nevoile. Femeia întotdeauna să-l întâmpine cu blândețe și în vreme de grea cumpănă să-i dea mână de ajutor, încurajându-l pentru luptă mai departe. Femeia, de mic copil este creiată de a fi condusă de o mână mai tare, decât forțele sale. De copil este sub mână părinților, mai târziu, sub mână profesoarelor, și în urmă, urmând destinul ei de femeie creiată de Dumnezeu, să fie condusă de soțul ei. Dacă soarta i-a denegat în unele faze ale vieții, această mână conducătoare, femeia bine crescută, se știe afla în toate eventualitățile; ea poartă cu resemnare nobilă cununa de spini, sub care nu-și uită niciodată de datoriile ei sfinte. Femeia morală și cultă, știe în tot locul și în toate împrejurările să apară ca un înger de pace și mângâiere.

Femeia bine crescută asemenea știe să imprimeze de timpuriu în inima copiilor simțul de datorie, iubirea de neam și de adevăr, de dreptate și mândrie națională. Acea mândrie pe care ne-o arată mama lui Ștefan Cel Mare, care reîntors dela oaste zdrobit, se roagă de mama sa ca să-l primească, fiind „învins și rănit”. Mama sa îi răspunde:

„Pleacă iar la oaste! pentru țară mori!

„Și ți va fi mormântul încoronat cu flori.

„Cel ce pentru țară, nu știe să moară

„E ca acele păsări ce'n noapte zboară!”

Prin împlinirea multelor îndatoriri, femeia inspiră atât în familie, cât și în societate, sentimentul stimei. Astfel ingeniozitatea care exercită femeia în societate este de mare însemnătate. Cu cât va fi mai deșteaptă și întotdeauna harnică și amabilă, cu atât va mai câștiga stima, admirațiunea și iubirea familiei și a societății. Fiecare își poate reaminti cu drag aceasta. Cum ne place a imita delicatul mod de vorbire al mamei și faptele ei asemenea! Cum năzuim a-i urma întru toate și cum căutăm a-i câștiga bunătatea, plină de dragoste, de a merita această dragoste! Cum încercăm să năzuim ca să câștigăm bunăvoința și protecția tatălui și iubirea mamei care ține legătura sfântă între surori și frați și în familie? Mama învață și îndeamnă copiii la ordine și muncă, mama înblânzește și împacă pe cei certați, mama șterge lacrimile durerii și apară pe cei nedreptățiți; indemnându-l la încrederea în Dumnezeu și bunătatea lui cea mare și în răsplata muncii, ea întărește inima celui desnădăjduit; aduce mângâiere celui ce se simte părăsit. Mama iubitoare împreună

prima dată mânușile copilului spre rugăciune, arătându-i calea spre încrederea în Dumnezeu, dela care ne vine mângâiere și alinare, în grele împrejurări cu cele mai mari dureri. Indemnul și exemplul mamei iubitoare, îl urmează fiica sa, prinde acul în mână și se simte îndemnată spre muncă, fie cu acul, fie cu condeiul, atunci când are să lucreze pentru cei ce-i sunt scumpi și îi reclamă ajutorul ei.

Rugămintele mamei cu poveștile ei blânde, oprește copilul îndreptându-i pasul greșit. Dar nu numai ca mamă are ingeniozitate femeia asupra familiei, ci ca soție este ajutorul soțului, cu care împarte bucuriile și grijile, ea este crăutoarea avutului și câștigului său, întru îmbunătățirea avutului. Ca fiică ea este bucuria tatii, a mamei și mângâierea lor; ca soră mai mare, ea este prietenă intimă și cel mai sincer sfătuitor. Ca învățătoare și educatoare întocmai, ea propagă frumosul și binele, înlocuind pe mama înțeleaptă. Dacă se poate valida prin exemple distinse afară de familie femeia, prin bunătatea de inimă, nobilează sufletele și nemijlocit, ca atât împrejurimea, cât și servitorimea, cunoscuții, vecinii, prietenii, învață din ale ei exemple multe lucruri folositoare în toate direcțiile: în ale economiei de casă, ale vieții sociale și pedagogice; lucruri practice și rutinare întru toate. Acestea toate le stăpânește femeia cu pregătire, pentru a fi de folos și exemplu în afară de familie. Se poate valida deci femeia prin sânguință neîntreruptă.

Dacă vom privi cu atențiune cât este de puternic indemnul de imitare în sufletul omenesc, nu putem denega marea ingerință ce exercită asupra societății, o viață de fapte bune și exemple nobile, a unei singure femei. Inima femeii care e, cuprinsă de iubirea „aproapelui” care iubește pe ai săi și din depărtare, pentru cari, ca și soarele din luna Mai, răspândește razele sale calde și binefăcătoare, caută și află mijlocul de a fi ajutor și mângâiere chiar fiind mult ocupată cu ale sale; întinde mână de ajutor la cei lipsiți, se interesează de tot ce este interesant pentru neamul său.—mersul cultural și material,—se inspiră pentru artele frumoase și literatură, îndeamnă și pe alții la ce este frumos. Intr'un cuvânt, aduce prinosul său pe altarul patriei și al națiunii. „Unde femeia este condusă de sentimentul iubirii, al conștiinței curate, al simțului de datorie, acolo este Dumnezeu, acolo este fericire deplină”.

Femeia e pedestalul pe care se clădește națiunea.

Datoria noastră de femei este să ne purtăm în așa fel, încât faptele noastre să devină „legea universală”

Eliza Sava Marin

Conducătoare Brgdail-Ciamurli

Mai, luna amintirilor plăcute

Eram un tânăr fericit! Dar e mult de atunci! Încă nu-mi eșiseră fire albe în plete și nu știam ce-i dorul. Singura mea dragoste, era frumoasa luncă a Oltului, pe care se află așezat satul meu mic și draguț. Cea mai mare plăcere a mea era să mă plimb printre lanurile de grâu, care din depărtare îmi păreau o mare aurie, ale cărei valuri se legăneau la cea mai ușoară adiere a vântului, să calc pe covoare de iarbă verde prin care mișunau mii și mii de ființe mitite, să privesc fluturașii cari zburau din floare în floare, par'că numai de dragul ariploarelor lor frumoase și divers colorate, să respir din adânc parfumul îmbătător al florilor, să ascult foșnetul frunzelor din pădure, unit cu cântecul fermecător al păsărelelor, cari făceau o simfonie suprabethoveniană, o simfonie divină și să văd Oltul, care pare un șarpe de culoare argintie și nesfârșit de lung, care prin furia cu care își izbește valurile de maluri, ar vroi parcă să ne spună ceva din trecutul său îndepărtat. Oltul nu-l rău după cum spun cei cari nu-l cunosc bine și deci nu-l pot iubi, ci din contră, are ceva din dragălașenia meilor sburdalnici.

Nici dragostea de coarnele plugului nu-mi pierise.

Mă simțeam foarte fericit mânănd boii pe brazdă și cântând vreun crâmpie de doină s'au vre'un cântec haiducesc de al lui Jianu.

Eram învățator departe de lumea mea iubită, dar sufletu-mi o simțea așa de aproape! Mă gândeam cât de înduioșătoare și plină de farmec are să fie revederea noastră. Eu eram cel mai mare admirator al minunatelor ei frumuseți. De dorul ei făceam adesea plimbări, căutând să văd iarbă tot așa de verde, să mă odihnesc sub umbră tot așa de răcoroasă și să culeg flori tot atât de frumoase și mirositoare. Într-o zi de Mai, zi de sărbătoare, stăteam rezemat de un copac bătrân, al cărui străbunic poate că a văzut pe Mircea-Vodă cutreerând aceste plaiuri atât de scumpe lui și ascultam cum cânta cucul într-o limbă curat românească. Aveam și un buchet frumos de flori în mână.

Pe una din cărările pădurei, o fată ținând un coșuleț plin cu flori în mână, mergea uitându-se într-o parte și'ntralta, aplecându-se din când în când să rupă câte-o floare căreia i se părea mai frumoasă. Mersul ei era o poezie, o adiere de zefir ușoară, deabia simțită, o melodie de doină oltească. Și se apropia din ce în ce mai mult. Iar eu nu știu de mă făcusem alb ca varul, roșu ca para sau galben ca ceara, dar simțeam că mă schimbam la față. Las pe cei ce vor citi aceste rânduri, să bănuiască cât de mult tulbură sufletul unui tânăr, o fată frumoasă care merge pe cărare prin pădure și cu un co-

șuleț cu flori în mână. Să spună cititorul dacă în asemenea momente inima nu bate de 70 ori pe minut! Și eu eram tânăr pe atunci! Când m'a observat, ochii ei se măriră și părea oarecum speriată. Nu puteam ști dela acea depărtare dacă ochii ei sunt negri, albaștri sau poate căprui, dar vedeam că sunt frumoși și seducători. Am făcut cunoștință. Nu încerc să descriu turburarea din acel moment, căci ar fi o nebunie. Cu cât aș spune mai mult, cu atât aș izbuti mai puțin. Și-a declinat numele cu o voce dulce, iar eu impresionat, deabia am fost în stare să-i spun modestu-mi nume. Mi-a mulțumit cu un zâmbet aproape imperceptibil și grațios, dar ce spun eu grațios, era un zâmbet divin.

Câteva clipe n'am fost în stare să-i spun nici un cuvânt.

Eram într-o situație penibilă și de aceia spun la întâmplare: „Pentru mine, domnișoară, fericirea de-a vă cunoaște, nu poate fi întrecută de nici o altă fericire“. Apoi am rămas mut, dar mut de admirație.

Trupu-i svelt și micuț, părea ca țesut din raze, iar fața-i era mai albă ca floarea de nufăr. Ochii îi erau așa de albaștri, încât ar fi fost gelos pe ei și cel mai senin cer al zilelor de vară. Era deajuns o singură privire ca să te simți plutind prin cele mai ametoare înălțimi și de acolo, de sus, să te miri că zeli grecilor și-au ales ca locuință Olympul, care-i așa aproape de pământ. Părea un înger coborât din cer ca să mă petreacă printre muritori. Natura, oricât de maestră ar fi, nu cred s'o fi creiat-o decât într'un moment de inspirație sau după o îndelungată meditație. Ce să mai spun multe! Era tot ce natura a creiat mai frumos. Din fericire ne-am împrietenit repede, căci după o jumătate de oră ne cunoșteam viața reciproc. La despărțire ne-am exprimat dorința de a ne mai vedea. Ca și cum n'ar fi avut destule flori în coșuleț, i-am oferit și buchetul meu, pe care l-a primit cu plăcere. Ne-am despărțit veseli, glumind pe socoteala poetice împrejurări în care am făcut cunoștință. Tot uitându-mă în urma ei, am ieșit din pădure uitând să mai culeg alte flori.

Iată-mă ajuns acasă, fără flori, dar cu sufletul plin de ființa fermecătoare mele prietene. Pentru prima dată dragostea bătea la ușa sufletului meu. Atunci mi-am dat seama de atotputernicia acestui nobil sentiment. Ne întâlnim de multe ori ca să stăm de vorbă pe iarbă verde și să ascultăm cum cântă păsărele. Când n'o vedem sufeream îngrozitor. De fiecare dată când o vedeam, mi se părea mai frumoasă. Când o priveam de m'ar fi întrebant cineva, „Crezi în Dumnezeu?“, l-aș fi răspuns: „Cred, căci iată una din minunile sale!“ Dragostea noastră era curată și frumoasă, ca însăși luna Mai. Un fanatec

Două anunțări la o lecție?

La cercul cultural regional, ținut în ziua de 11 Iunie 1933, la școala Stejarul, am rămas nelămurit asupra anunțării în lecțiune. Cum nimeni nu și a arătat motivele de susținere, mă încerc ca pe această cale să mă lămuresc.

Un coleg cu competență, a spus, fără a motiva, că: la orice lecție, trebuie neapărat să fie două anunțări.

Știam de una, în nici un caz de două. Eu cu profesorul meu de pedagogie, d-l C. Sudețeanu, azi profesor universitar la Cluj, am învățat că, anunțarea, în majoritatea lecțiilor, nu este indispensabilă, ci din contră dăunătoare.

Subsemnatul, la suszusul cerc, am căutat a-mi susține tema, dar am fost împiedicat tocmai de cei ce trebuiau să mă ajute.

Deaceia motivez acum.

Prin anunțarea tipică, — „Copii, fiți atenți, azi vom învăța o lecție nouă, despre: „Vânt“.

Inv.: — Despre ce vom învăța azi?

Elevul: — Azi vom învăța despre „Vânt“.

Inv.: Spune tu . . . și așa mai departe, până repetă toți sau aproape toți, pierzând bună parte din timp în zadar.

În adevăr, sunt lecții care necesită o modestă anunțare. Exemplu: avem la cetire de predat o povestire. După ascultarea lecției precedente, facem o mică, dar bună pregătire, apoi spunem: Acum am să vă spun o altă povestire despre . . .

Atât și nimic mai mult, trecând la predare.

În majoritatea cazurilor însă, după o bună pregătire, trecem direct la tratare, fără anunțare.

În ceste locuri, unde copiii nu știu limba română, anunțarea aduce mai mult rău. Exemplu: Azi vom învăța „Căi de comunicație“. Ei nu cunosc nici vorba „căi“ nici „comunicație“ și trebuie să le explicăm. Vor înțelege tocmai la generalizare, când le vom spune: „toate acestea se numesc căi de comunicație“.

Ce folos avem că vom spune în anunțare, la gramatică, vom învăța subiectul!

Nu-i mai bine în generalizare?

n'ar fi crezut mai mult în Dumnezeu mântuirii sale, ca mine în veșnicia acestei iubiri. Ne clădeam castele, cu temelii din dragoste, zidurile de fericire și acoperișurile din vorbe dulci. Însă orice început, chiar de dragoste fiind trebuie să aibă un sfârșit. Sosise timpul vacanței, când trebuia să mă duc să-mi vad părinții. Lacrimile curgeau din ochii ei albaștri, iar eu o asiguram de dragoste până la moarte.

Dar nu, n'a fost destul atât l a luat două fire de iarbă și punându-le unul peste altul, în forma de cruce, m'a pus să jur. Această sfântă cruce pe care nu s'ar fi putut restigni nici o albină,

Îmi reamintesc că atunci când eram în clasa VI-a, d-l C. Sudețeanu, a predat la aplicație o lecție model. După o foarte bună și lungă pregătire, a trecut la tratare. Noi normalişti de cl. VI-a, eram foarte curioși să știm ce predă! Eram numai ochi și urechi. La sfârșit am văzut cu satisfacție că se predase poezia. „Țara mea“

Nu făcuse anunțare, tocmai pentru a deștepta interesul. Tratarea a făcut-o într'o povestire, frumos formată pe scheletul poeziei. La aplicare a zis: „Copii, această poveste, care văd că v'a plăcut, este în cărțile voastre la pagina . . . Este însă poezie. Se numește „Țara mea“ . . .“

De atunci, și eu, nu fac decât prea rar anunțarea, așa cum am zis, și văd că am rezultate bune.

Zic deci, se admite o anunțare, însă în nici un caz două. Rog pe colegul cu două anunțări, să fie bun să ne arate motivele și rezultatele, și sunt gata a-l urma, căci poate să fie o metodă nouă sau una veche de 25-30 ani, pe care profesorul meu de pedagogie n'a cunoscut-o și eu n'am avut de unde o învăța.

Pr. Const. Angelescu
Carasular

P. S. Chestiuni de metodă au mai fost ridicate în trecut și de Pr. Mocanu. Deși aceste trebuie să ne preocupe în primul rând, am văzut cu părere de rău, că nimeni n'a lămurit atunci, chestiunea Pr. Mocanu.

De data aceasta, colegul vizat, trebuie să lămurească.

Situația Numirilor în învățământul primar

Am anunțat la timp că prin noul buget cele 1500 posturi în învățământul primar, cari devenise vacante pe data de 1 Ianuarie 1933 au fost suspendate rămânând să fie publicate vacante pe data de 1 Ianuarie 1934, posturile cari se vor libera dela 1 Ianuarie 1933 încoace.

Conform dispozițiilor ministerului instrucțiunii, anul acesta nu se vor face decât detașări în interese familiare, după care se vor face numiri de suplinitori dintre normalişti absolvenți din seriile vechi.

Cererile în acest scop se vor înainta la inspectoratele școlare de învățământ până la 1 August cor.

am sărutat-o amândoi deodată. A fost un sărut lung, înfloritor de lung. După acest jurământ solemn ne-am despărțit.

Au trecut trei ani de-atunci. Astăzi, prietena mea de altă dată, care mi-a jurat credința pe-o cruce de mlădițe, este soția fericită a unui bărbat, poate și mai fericit. Jurămintele ei, făcute cu ochii înlăcramați, au fost ca niște litere scrise pe nisip, pe care le spulberă și cea mai ușoară adiere a vântului. Iar eu? Hm.!. . . Eu am rămas cu aceste amintiri plăcute.

St. Șipu
Bogdanova—Calliacra

OAMENI ȘI FAPTE

Nu facem din această pagină o tribună politică; dar, când descoperim oameni și fapte, cari vin în atingere cu școala, pentru sprijinul ei și binele acestui neam, nu se poate să nu le relevăm.

Primăria Sestorului III Albastru din Municip. București, săvârșește o puternică acțiune de culturalizare și progres în raza sa, dând un sprijin neprecupețit școlii primare și învățătorilor.

Nu e locul să ne ocupăm de întreaga operă ce se săvârșește în Albastru.

Ne referim de data aceasta, la un singur caz.

Duminică 11 Iunie a. c., învățătorii și învățătoarele din sectorul III Albastru, în număr de peste 125, au fost invitați la o excursie pe valea Prahovei la Timișul de Jos.

Aici, în mijlocul munților și pădurilor de brazi, într-o regiune de climă și pitoresc cum nici mult laudatele așezări elvețiene nu vor fi în stare să-l rivalizeze, Primăria sectorului III Albastru, a cumpărat un sanatoriu, două vile, toată gospodăria necesară, 5 pogoane teren împrejur (plătoți de sport, promenadă, etc.), pentru elevii școlilor primare și corpul didactic primar, din Culoarea de Albastru.

Câte 300 de copii și câți dascăli vor avea nevoie de îngrijit sănătatea, vor fi înfitețuși în serii—in tot timpul anului—(iarna și vara) în acest sanatoriu.

Turbină electrică, calorifere, dușuri calde și reci, căzi, bazine de înot pentru copii și adulți separat, serviciu sanitar, hrană, aer—mai ales aer... și frumusețe.

Remarcăm, că această proprietate se oferă altor instituții și chiar ministerelor, la preț de 6 milioane.

D. Primar de Albastru, intrând în tratative directe cu vânzătorul, l-a obținut la suma de 2 milioane.

Învățătorii gospodari și cinstiți apreciatori, nu-l au putut evalua la mai puțin de 5—6 milioane. Sanatoriul se conduce de cel mai energic și plin de viață consilier—d. Anastasescu, ales al opoziției.

Acestea sunt fapte, care reliefează meritele oamenilor, buni

gospodari și buni români, cari prea rar și prea puțini se ivesc în scurgerea vremurilor.

Că nu i-am pomenit până aci numele celui care înțelegător de rostul său și de nevoia de progres a neamului nostru, a găsit cheia deslegării acestor nevoi prin școală și învățător, știm că oricine a priceput, că este vorba de d. Chiriță Vasilescu nu dela Bzg.

Învățătorii, profund impresionați de cele ce a înfăptuit d. Piimar Chiriță Vasilescu, au ținut ca la masa ce li-a oferit în curtea sanatoriului să-i aducă mulțumirile și laudele lor.

D. Nicolae Bârliiba, revizorul școlar al Municipiului, a rostit plin de curaj și în nota lui sinceră, că regretă din tot sufletul, că nu este și el dascăl în sectorul albastru. În numele autorității școlare și ai învățătorilor, aduce mulțumiri d-lui Primar, de marea operă ce a realizat, făgăduindu-i, că învățătorii se vor atașa cu toată dragostea și puterea lor de muncă, pentru susținerea operei sale.

D. Teodorescu, secretar al Asociației Învățătorilor din Municipiu, vorbește în numele Asociației, iar ca director la una din școlile nou clădite de Primăria de Albastru, mulțumește în numele populației, care după 20 ani de suferințe își vede azi realizat idealul ce urmăreau, școală în cartier—și cari veșnic binecuvintează pe binefăcătorul lor Chiriță Vasilescu, *adaog că cei ce dețin situații similare în țară, se pot inspira dela această prodigioasă activitate, a primarului dela Albastru.*

D. Ilie Catalin director, arată cum îl cunoaște lumea școlară a copiilor pe d. Chiriță Vasilescu și citează scene și convorbiri între copii dela școala sa.

D-ra Modrescu directoare, vorbește în numele școlilor primare de fete din sector.

Mai vorbesc d-nii Ion Begu director la șc. p. 25 Măgurele, Theodoreanu dela 24, Noembrie etc.

N. Gh. Theodorescu
(Baba-Ana)
Șc. 47, Calea Văcărești
(Curentul)

Pentru Comitetul școlar Județean

În luna Ianuarie 1933, s'a constituit în com. Trubciular, un comitet școlar ilegal și fără asentimentul populației. Deși s'a contestat la timp și pe motive bine întemeiate, totuși a fost confirmat aceasta din simpatii de partid. Iată care este rezultatul:

În ziua de 10 Maiu, când s'a fixat cea dintâi adunare generală, locuitorii au refuzat să se prezinte vre-unul, cu toate că era sărbătoare și la te-deum asistase mulți locuitori. S'a încheiat un proces-verbal chiar cu lipsa membrilor cari constituie acest

comitet. Dacă există vre-o semnătură în afară de a președintelui și a secretarului, acestea s'au obținut în alt timp și în alt mod și în alt loc decât localul școlii.

La a doua ședință, 14 Maiu, s'au prezentat 9-10 coloniști cari au refuzat categoric vre-un ajutor benevol pentru școală.

Iată cum a știut acest domn Președinte să facă pe cetățeni a ajuta școala:

La început s'a făcut un proiect de buget, potrivit nevoilor de funcționare culturală și națională, în prezența, și cu asentimentul

tuturor învățătorilor de către D-l Președinte. Când a fost alcătuită definitivă a bugetului, reduce cheltuielile sub nivelul strictului necesar funcționării școlilor. La venituri, fiindcă Președintele n'a știut nici să se impună, nici să-i convingă a contribui benevol cu ceva, ba chiar am avut impresia că face hatăruri în dauna școlii, cei 10 locuitori s'au mulțumit să înscrie în buget două articole la venituri: 1) rămășiță din anii trecuți dela încasări benevole de lei 85.000 și cotele primăriei pe anul prezent precum și rămășița din anii 1931 și 1932 în suma de lei 60.000. În total lei 145.000 și totuși, care este garanția acestor venituri când nici o rămășiță nu se mai poate încasa, contribuabilii fiind plecați în Turcia sau la Bulgaria, iar restul sunt săraci complectament! Cât privește cotele primăriei, putem aștepta mult și bine. De ani de zile sunt nevărsate Comitetului—iar d-l Casier și d-l Președinte care este și notar al comunei, nu vor depune mai mult interes școlii decât primăriei și cerințelor personale ale domniilor lor. Mai mult decât atât, aceste cote trebuiau prevăzute în bugetul primăriei la cheltuieli lucruri care nu s'a făcut cu suma de lei 33000 (treizeci trei mii).

Ca învățător cu oarecare vechime la aceste școli, cu un comitet ai cărui membri nu vin la adunări, n'au copii la școală—deci nici un interes cu un buget ale cărui venituri nu se garantează că vor depăși suma de lei 20.000 (douăzeci mii) spun că nu vom putea ține cursuri anul acesta.

Cu ce vom plăti servitori ai trei școli, cu ce vom încălzi patru localuri și trei direcții, cu ce vom plăti chiriile a trei localuri pe trecut și viitor, când proprietarii ne amenință că ne vor da afară, — mai ales că nu avem nici contracte — cu ce vom plăți restanțele și cheltuielile dela 1 Ianuarie la Aprilie 1933? Din lei 20.000?

Deci, rog Comitetul școlar Județean să intervină de urgență, procedând la dizolvarea comitet și astfel să se intre în legalitate, și apoi să asigure funcționarea școlilor. Actualul comitet constituit samovolnic pe simpatii de partid a făcut destul dovada incapacității.

Noi învățători suntem răspunzători de bunul mers al școlilor, noi suferim când școală suferă, glasul nostru să fie ascultat înaintea notarilor și a primarilor.

Dumitru Terpu
Directorul șc. Omurfacă
com. Trubciular

* * *

Suveranul a semnat decretul prin care se acordă titlul definitiv la 217 învățători din jud. Bălți; 111 din jud. Roman și 63 din jud. Caliacra.

Toți aceștia au reușit la examenul de difinitivat ținut în Decembrie trecut.

Krishnamurti și politica indiană

Krishnamurti a fost întrebat în India pentru ce dânsul, ca Hindu și brahman din familie aleasă, nu ia parte la mișcarea pentru emanciparea politică, socială și economică a țării, cu alte cuvinte pentru ce nu face politică activă.

Răspunsul a fost pe cât de scurt pe atât de surprinzător: pentru că politica, sociologia și economia națională sunt ramurile copacului, iar eu mă ocup de rădăcină, care acum e putredă, nu de decorarea ramurilor, dacă rădăcina e sănătoasă și bine nutrită, ramurile își vor purta singure de grijă. Mai bine emancipați-vă de cruzimea obiceiurilor cari îmbolnăvesc rădăcina nobilă a poporului indian, cum sunt căsătoria între copii, secluziu ca femeilor în (purdă) (voalui purtat de femeile indiene) interdicția văduvelor de a se recăsători, deosebirea între caste, paria și altele.

Cu altă acazie Krishnamurti, vorbind despre eliberarea Indiei, a subliniat iarăși că libertatea sau aservirea unui popor depinde în mod direct de libertatea internă a indivizilor cari alcătuiesc poporul.

Un popor ai cărui fii dominați de superstiții, de tradiții învechite, de pasiuni, și-au pierdut stăpânirea de sine, nu întârzie să cadă în robie spirituală, economică sau chiar politică. Din contra un popor în fiii cărui viața pulsează liberă și neconruptă, nu poate fi ținut încătușat.

În genere Krishnamurti pretinde că problema lumii e problema individului și că situația actuală nu poate fi schimbată în bine, decât printr-o schimbare în individ, căci individul crează ordinea socială corespunzătoare instrucției sale sufletești.

O școală a național-socialismului

Berlin. 17 (Rador)—Cancelarul Hitler, însoțit de aproape toate personalitățile conducătoare ale național-socialist și de guvernatorii Reichului, a inaugurat lângă Bernau, o localitate din apropierea Berlinului, școala la care vor fi formați șefii partidului național-socialist și ai Frontului muncii germane.

D. Ley, șeful Frontului muncii, a relevat că noua școală este instalată în clădirea școlii întreținută de fosta Confederație generală a muncii, „fortăreața intelectuală a marxismului, și a descompunerii morale a Germaniei”.

Cancelarul Hitler în discursul său a subliniat că noua școală este menită să devină lăcașul unde se va păstra „ilacra sacră a național-socialismului și de unde va țâșni isvorul reînnoirii morale a Germaniei”.

„Semănătorul” își suspendă apariția până la 15 Septembrie cor.